

1

Als een vogelverschrikker met strooien benen rende de jonge effectenhandelaar struikelend het bos uit. Haar pakje was bemodderd, haar bloes was gescheurd en haar steile, Aziatische haar zat vol dennennaalden. Ze rende vlak voor Autumn Reinigers BMW de weg op.

Autumn trapte op haar rem. 'Jezus.'

De effectenhandelaar keek even opzij, maar minderde geen vaart. Met één arm klemde ze een gehavend geldkistje tegen zich aan. Haar andere arm hield ze voorzichtig tegen haar borst, zo te zien om een gebroken pols te beschermen.

Dit was het avontuurlijke speelterrein.

De effectenhandelaar rende de weg over naar de oprit van Peter Reinigers vorstelijke villa. Ze was de laatste die uit het eucalyptusbosje aan de rand van het Presidio kwam. De anderen stonden dicht bij elkaar op de oprit. Naast hen zat Reiniger onder de geopende achterklep van een Mercedes SUV.

Autumn stapte uit haar auto. Ze wilde naar hen toe lopen, maar Reiniger gebaarde dat ze moest blijven staan.

De effectenhandelaar kwam wankelend tot stilstand. Nakamura, zo heette ze – Autumn herkende haar uit een van de dure brochures van haar vaders bedrijf. Hijgend liet de vrouw zich op haar knieën vallen.

Ze zette het geldkistje neer. Na een paar traag wegtikkende tellen keek ze omhoog naar Reiniger.

Autumn voelde haar huid prikken toen de knielende vrouw bleef zwijgen. Nakamura was haar pijn en haar rauwe emoties de baas. Haar onverschrokkenheid was ronduit indrukwekkend te noemen. Haar zwarte haar viel over haar gezicht en ze bleef Peter Reiniger strak aankijken. Met haar gezonde arm prutste ze het geldkistje open. In het kistje glinsterden honderden grote edelstenen als tranen.

'Ik heb gewonnen,' zei ze.

Het werd doodstil in de straat. De geluiden van de zingende vo-

gels, de bries tussen de bomen en het verkeer dat lager op de heuvel langs de kust van San Francisco reed, ebden weg. Reiniger stond op.

‘En?’ vroeg hij.

Ze groef met haar hand in het kistje en haalde er een vuistvol stenen uit. ‘Losgeld voor mijn team.’

Uit het groepje rond de SUV steeg gejuich op. Nakamura liet de zirkonen en strasstenen als een waterval in het kistje stromen.

Reiniger hielp haar overeind. ‘Gaat het?’

Ze stond onvast op haar benen, maar ze glimlachte. ‘Nu moet je me opslag geven.’

Een arts kwam op een drafsnel aanlopen. ‘Laat me die arm eens zien.’

Haar collega’s verdrongen zich om haar heen. Autumn glimlachte breeduit en applaudiseerde. Deze vrouw was een taaie. Op het dak van de Mercedes SUV werd alle vreugde vastgelegd door een cameraman die zijn lens over het tafereel liet dwalen.

En... stop de opname. Start de muziek uit *Chariots of Fire*. Autumn slenterde met haar handen in de achterzakken van haar spijkerbroek naar haar vader.

De organisator van het spel arriveerde net iets eerder bij Reiniger dan zij. ‘We zullen de opname editen en voor iedereen een schijfje branden.’

Reiniger knikte. ‘Tijdens de directievergadering zullen we alles bespreken.’

De organisator, een zwarte man met de kracht en de conditie van een halfback, goot ontsmettingsmiddel op een gaasje en gaf dat aan Reiniger. ‘Om uw arm schoon te vegen.’

Schoonvegen was de specialiteit van Edge Adventures, dat was wel duidelijk. Reiniger schoof de mouw van zijn sweatshirt omhoog. Zijn elleboog was bedekt met schaafwonden. Autumn kreeg de indruk dat het ontvoeringsspel ruwer was verlopen dan anders.

Ze nam het gaasje van hem over en depte de schaafwonden. ‘Je ziet er niet uit.’

‘Realistisch,’ zei hij. ‘Het gegil hoort allemaal bij het spel.’

Alleen tijdens teambuildingweekends bij Reiniger Capital.

‘Zo kom ik erachter wat voor vlees ik in de kuip heb,’ zei hij.

Autumn had het al eerder van haar vader gehoord: werken met hedgefondsen kon riskant en stressvol zijn, maar Edge Adventures hielp mensen te ontdekken wat ze in zich hadden. Hoe taai ze waren. Of ze pit hadden. Zijn personeel verzamelde zich nu met een biertje in de hand rond een koelbox, uitgeput en trots. Twee van hen pakten het schatkistje en lieten de nepdiamanten over Nakamura’s hoofd stromen, alsof ze na een footballwedstrijd een ijsemmer boven het hoofd van de winnende coach uitstortten.

Edge Adventures verkocht niet alleen spanning, maar liet cliënten het licht zien.

Het bedrijf bedacht realityscenario’s in en rond steden. Cliënten werden in het diepe gegooid en werden in rollenspellen meegevoerd naar een denkbeeldige demi-monde van misdaad en redding.

Edge kon op verzoek mensen ontvoeren, door premiejagers laten opjagen en eventueel zelfs een nacht in het lijkenhuis opsluiten. Het kwam erop neer dat het bedrijf mensen de kans bood hun grootste angsten onder ogen te zien en fantasieën over misdaad en gevaar na te spelen. Vandaag had Edge een roof gesimuleerd en Peter Reinigers team in hartje San Francisco van de straat geplukt.

Coates, de organisator, bekeek Reinigers elleboog. ‘Het valt mee.’

‘Maak je maar geen zorgen, ik vraag je heus niet om korting,’ zei Reiniger.

Coates keek even bezorgd, en Autumn dacht: *en hij slaapt je ook niet voor de rechter.*

‘Niets aan de hand,’ zei Reiniger. ‘Dit was wat mijn dochter “gestoord vermaak” noemt.’

Autumn hief haar ogen ten hemel.

Coates gaf Reiniger een klap op de rug. ‘Het is altijd een plezier om voor u te werken.’

‘Maar ik wil je wel spreken over onze aanvaring met de politie. Ik zie je over vijf minuten binnen.’

Fronsend liep Coates weg om de personeelsleden van Edge te helpen hun spullen in de SUV te laden: touwen, lichtkogels en nagemaakte vuurwapens die er gevaarlijk echt uitzagen.

Reiniger wendde zich tot Autumn. 'Je bent een halfuur te laat.'
'Er is iets met mijn auto. Er brandt een lichtje op het dashboard.'
'Welk lichtje?'

'Het lichtje dat je waarschuwt dat je een nieuwe auto moet kopen.'

'Dat je hem moet laten onderhouden, bedoel je.'

Ze boog zich lachend naar hem toe en gaf hem een kus op zijn wang. 'Grapje, pap.'

'Ja, dat zal wel.'

Het was een maand voor Autumn's eenentwintigste verjaardag. Ze wipte op haar voeten heen en weer, in de wetenschap dat hij de boodschap wel zou begrijpen. *Een bijzondere verjaardag. Daar hoort een bijzonder cadeau bij.*

Ze knikte naar het tafereel op de oprit. 'Waarom moest ik naar de grote finale komen kijken?'

'Om te zien hoe we werken.'

"Werken" lijkt me niet helemaal het juiste woord. Jullie spelen een soort *Ocean's Eleven*. En "Raad eens welke fobie ik heb." Ze trok een wenkbrauw op. 'Ontken het maar niet.'

'Dat doe ik ook niet.'

'Maar je wilde dus dat ik toekeek. Waarom? Moest ik je werknemers aanmoedigen?' Ze vouwde haar armen over elkaar. 'Pleisters op hun schrammetjes plakken?'

Hij kromde zijn wijsvinger en wenkte dat ze hem moest volgen. Binnen hing een dunne sluier van zonneschijn. Vanuit de woonkamer hadden ze uitzicht op het terras en de verwaaide montereydennen en de blauwe baai erachter.

'Steek je hand eens uit,' zei Reiniger.

Autumn's hart sprong op en fladderde vol verwachting. *Dat werd tijd!* Ze hief haar handpalm op, en Reiniger legde er met een klap een zware lichtbruine enveloppe op. Onzeker keek ze hem aan.

'Maak maar open,' zei hij.

Autumn scheurde de enveloppe open. Er zat een memo in, waarop in rood het woord **VERTROUWELIJK** was gestempeld.

Van: Edge Adventures
Aan: Autumn Reiniger
Re: je opdracht

‘Welkom in de wereld van de volwassenen,’ zei hij.
‘Heb je een spel voor me gekocht?’

VOGELVRIJ is een realityspel met diverse rollen voor jou en je beste vrienden. Baas van een misdaadsyndicaat, premiejager, ontsnapte gevangene. Werknemers van Edge nemen andere rollen op zich en volgen het draaiboek.

‘Een lang weekend voor zes personen.’ Reiniger glimlachte. ‘Een golf van misdaad, op maat gemaakt.’

Nu begon het haar duidelijk te worden. Alles erop en eraan. Films als *Outlaw*. Televisieseries als *Prison Break*.

‘Wauw! Krijgen we ook een speedboot?’ wilde ze weten.

‘Als je dat wilt.’

Reddingshelikopters.

‘Pap, meen je dat echt?’

Jaag de maffiabaas op of wees zelf de maffiabaas en ontsnap aan de sterke arm der wet.

‘Maar dit wordt wel een vijfsterrenweekend, hè? Geen teambuilding. Ik wil niet “kennismaken met mijn innerlijke held”.’ Haar stem werd hard. ‘Ik heb geen zin om “mijn grootste angsten onder ogen te zien”. Ik wil alleen maar plezier. En volop luxe. Oké?’

Reiniger wees op de plaats waar het misdaadsyndicaat zou worden gevestigd: het Mandarin Oriental Hotel.

‘Gefeliciteerd, meisje,’ zei hij.

Ze vloog hem om de hals en gaf hem een kus op zijn wang.

Terwijl Autumn haar vader omhelsde, reed er een Corvette met brullende motor de oprit op. Reiniger klopte haar op de rug. ‘Ga maar.’

Het was Autumns vriend. Met een grijns van oor tot oor rende ze naar buiten.

Je grootste angsten onder ogen zien.

Mijn dochter heeft genoeg ervaring met fobieën, dacht Reiniger. Jammer dat ze nooit een fobie voor winkelen heeft ontwikkeld.

Autumn was een aanbiddelijk meisje: opgewekt, slim, innemend. En ook nog eens mooi, met de lange, bruine krullen van een victoriaanse aristocrate. Hij kon haar nooit iets weigeren. Ze kreeg altijd haar zin. Hij bewonderde haar om haar vasthoudendheid. Waarom had hij dan een knagend, ongemakkelijk gevoel als hij overstag ging?

Omdat hij na zijn scheiding van Autumns moeder stilzwijgend had geaccepteerd dat hij Autumns verdriet moest verzachten. En dat hij haar moest troosten toen haar moeder overleed. Hij had haar overladen met cadeaus. Wat had dat hem opgeleverd? Nieuwe verlanglijstjes.

Autumn had een BMW. Hij had een appartement in de stad voor haar gekocht. Ze stond ingeschreven aan de University of San Francisco, een instelling waaraan hij grote bedragen doneerde, maar Autumn vond het hinderlijk als ze colleges had wanneer ze op de zonnebank wilde.

Geen teambuilding. Ik wil niet 'kennismaken met mijn innerlijke held'.

Reiniger wilde juist wél dat ze heldhaftig zou worden.

Er ging niets boven zwaar op de proef gesteld worden en je grootste angsten onder ogen zien. En Edge bood iets wat je tegenwoordig zelden in Amerika vond: je waande je in een wereld waarin het recht van de sterkste gold. Bij hun spellen kreeg je volop het gevoel dat je leefde. In de moderne wereld was er niets wat de primitieve initiatierituelen dichter benaderde dan de avonturen waarin hun cliënten volledig werden ondergedompeld.

Ze waren een rib uit zijn lijf, maar ze waren het waard.

Autumn vroeg al jaren of ze een keer mocht deelnemen aan een Edge-spel. Reiniger had opeens besloten dat hij haar niet de kick wilde geven waarnaar ze verlangde. Hij wilde haar eens goed wakker schudden. Ze had een aantal vreemde angsten. Ze gebruikte ze om hem te manipuleren als ze dacht dat hij haar tekortdeed. Het werd tijd de angsten de kop in te drukken.

Coates klopte op de openstaande deur. 'U wilde iets vragen over de politie?'

Reiniger gebaarde dat hij mocht binnenkomen. ‘Ja. Waarom kwamen ze vandaag precies op het verkeerde moment opdagen?’

Coates had in Oakland bij de politie gezeten. Hij hield van orde en regels en waarschuwde de politie voordat er een spel werd gespeeld. Als een van hun cliënten op straat in een auto werd getrokken, moest de politie weten dat het om een avontuur ging in plaats van om een ontvoering.

Maar vandaag had de politie van San Francisco het draaiboek bijna in de war geschopt. Dat was al aan het begin van het spel gebeurd: toen Nakamura naar het busje van de ontvoerders was gesleept, was een politieauto met krijsende sirenes en draaiende zwaailichten komen aanrijden.

Coates schudde zijn hoofd. ‘Puur toeval. Je kunt mensen nu eenmaal niet ongezien van de straat plukken.’ Hij keek Reiniger bedachtzaam aan. ‘Ze zijn weer weggegaan. Ik heb alles geregeld.’

‘Die patrouillewagen kwam aanrijden toen jullie nog geen halve minuut bezig waren. Alsof iemand de politie had gewaarschuwd.’

Coates verstijfde. ‘Iemand van Edge? Dat kan niet. We hebben geen enkele reden om een draaiboek te dwarsbomen.’

Hij keek door de deuropening naar Reinigers team.

‘Zij hebben het ook niet gedaan,’ zei Reiniger. ‘Zij wisten niet wanneer de ontvoering zou beginnen.’

‘Dan is de politie niet gewaarschuwd. Puur toeval, zoals ik al zei.’

Reiniger was niet overtuigd, maar besloot niet door te vragen. ‘Ik heb een verzoek aan je.’ Voor de zekerheid keek hij of Autumn hem niet kon horen. ‘Ik wil een extra laagje aan Autumns verjaardagsdraaiboek toevoegen. Het moet méér dan een feestje worden.’

‘Moet de ervaring nog heftiger worden?’

‘Dat is goed voor haar.’

Coates dacht even na. ‘We kunnen de reeks misdaden wel een beetje aanpassen. Zijn er problemen waaraan ze volgens u moet werken?’

Reiniger wilde dat Autumn leerde hoe waardevol teamwerk was. En met haar koppigheid zou ze dat alleen maar leren als ze echt doodsbang was.

‘Ja, ik weet wel iets.’

Er bestond in haar leven een grote, rode knop. Als Edge die indrukte, werd er een grote afkeer uit Autumns jeugd getriggerd die tot een hevige, hardnekkige angst was uitgegroeid.

‘Je weet dat sommige mensen een hekel hebben aan clowns, hè?’

‘Omdat ze er als kind bang voor waren. Ja, dat komt regelmatig voor.’

‘Autumn heeft een hekel aan cowboys.’

‘Die angst kende ik nog niet,’ zei Coates.

‘Als klein meisje is ze op een feest geschrokken van een cowboy.’

‘Gelukkig vormt een cowboyfobie geen struikelblok in het hedendaagse leven.’

‘Maar het is belachelijk, en ze heeft de angst laten uitgroeien tot iets buitenproportioneels. Ze noemt hem de Enge Cowboy.’

Reiniger had de man zelf nauwelijks gezien. Het ging om een dikke, zwetende man met laarzen en een stetson die voor de gastheer van het feest had gewerkt. Hij had een stel ongehoorzame, rondrennende kinderen van de parkeerplaats gehaald om te voorkomen dat ze onder een auto kwamen.

Kennelijk was dat de bron van Autumns aversie geweest. De man had haar een standje gegeven. Op scherpe toon, en dat had ze gênant en vreselijk eng gevonden. Inmiddels waren er twaalf jaren verstreken, maar ze bleef erover zeuren, doorgaans op ongelegen momenten. De Enge Cowboy had haar ‘doodsbang’ gemaakt. Stouthe kinderen kregen straf, had hij gezegd. Roekeloze kinderen werden door auto’s doodgereden, had hij gezegd. Hij was ‘een griezel’. Waarom nam papa haar niet serieus?

Reiniger hoorde de woorden die ze op zulke momenten niet uitsprak: *geef me aandacht, papa. Verwen me.*

‘Die kerel was kennelijk rodeorijder geweest. Een potige vent met de geborduurde woorden “Rode Ratelslang” op zijn shirt.’

‘Droeg hij nog altijd kleding uit het rodeocircuit?’

‘Het was een feest op Onafhankelijkheidsdag. Alle personeelsleden droegen typisch Amerikaanse kostuums,’ legde Reiniger uit. ‘Maar wat ik wil zeggen: als Autumn tijdens dat weekend een confrontatie met de Enge Cowboy kan aangaan – en hem kan verslaan – is dat de kers op haar verjaardagstaart.’

‘De Rode Ratelslang... Was hij een professionele rijder? Weet u hoe hij heet?’

‘Het is niet belangrijk of je hem kunt opsporen. Het gaat niet om de man, het gaat om de griezels die hij in haar verbeelding is geworden.’

‘Om wat de Enge Cowboy vertegenwoordigt,’ zei Coates.

‘Precies.’

‘Een therapeutisch rollenspel.’

Om ergens definitief een punt achter te zetten. ‘Misschien kun je een van je personeelsleden als de Ratelslang aankleden.’

Autumn kwam de woonkamer binnen, babbelend met haar vriend.

Coates knikte naar Reiniger. ‘Laat het maar aan mij over,’ zei hij voordat hij wegging.

Dustin Cameron stak overbeleefd en overenthousiast zijn hand uit. ‘Dag meneer.’

‘Heeft Autumn het je verteld?’ vroeg Reiniger.

Autumn was helemaal opgewonden en was al plannen aan het maken. ‘Een weekend vol misdaad. En ik speel de koningin van de onderwereld.’ Ze pakte Dustin beet om zijn middel. ‘En jij bent de narcotica-agent die mij wil oppakken.’

‘Ik wil een groot pistool,’ zei Dustin.

Dustin trainde met gewichten en haakte zijn dure zonnebril aan de openstaande knoopsluiting van zijn poloshirt. Het was niet helemaal duidelijk wat zijn toekomstplannen en ambities waren, maar zijn vader was lobbyist in Washington. De jongen had een poene-rige, machtige familie, dus hij zou er wel komen.

Door hem zou Autumn ook heel veel kunnen bereiken. Reiniger hoopte maar dat ze nooit genoeg van hem kreeg. Dustin moest na dit misdaadweekend als held te boek staan. Reiniger zou Coates vragen daarvoor te zorgen.

Autumn trok haar vriend dicht tegen zich aan. ‘Dit spel wordt goddomme geweldig. Geweldig en retestoer.’

‘Autumn,’ zei Reiniger.

Ze lachte. ‘Ik leef me al in. In het personage dat jij hebt bedacht.’ Reinigers telefoon ging, en hij liep weg om op te nemen.

‘Pap...’

Hij stak zijn hand op om haar het zwijgen op te leggen. ‘De Aziatische beurzen gaan zo open.’

Hij nam op, en na een paar tellen trok Autumn Dustin door de terrasdeuren mee naar buiten. Ze keek gekwetst. Reiniger liep de kamer uit en deed de deur achter zich dicht.

Ergens lager op de berg stelde Dane Haugen tussen een paar bomen zijn Leica-verrekijker scherp. De laserafstandmeter gaf aan dat de afstand naar Reinigers terras honderdtweëntwintig meter was. In het heilige zonlicht stond Autumn Reiniger, stralend en nietsvermoedend als een stukje glas.

‘Foto’s,’ zei Haugen.

Sabine Jurgens tilde haar Nikon op en maakte een stuk of tien foto’s van Autumn en de jongeman die haar betastte.

‘Wel wel,’ zei Sabine. ‘Meneer Cameron is een wandelende brok testosteron.’

‘Wat zeggen ze?’

Naast Haugen draaide Von Nordlinger een paraboolmicrofoon naar het terras. Hij legde een hand op zijn koptelefoon. ‘Ze hebben het over het spel. Ze heeft net de uitnodiging gekregen.’

‘Neem het gesprek op,’ zei Haugen.

Von drukte op een knop en luisterde. Op zijn brede gezicht was een geconcentreerde blik te zien. De koptelefoon stond strak over zijn hoofd, dat het formaat van een pompoen had.

Haugen keek naar Autumn. ‘Komt haar beschrijving van het draaiboek overeen met de specificaties die Sabine uit de database van Edge heeft geplukt?’

Von knikte. ‘Een ontsnapping uit een gevangenis, een speedboot, een gezelschap van zes mensen. Autumn bespreekt wie ze wil uitnodigen.’

Sabine maakte nog meer foto’s. Haar gezicht was streng, haar rode haar jongensachtig kortgeknipt. Hoewel ze geen spoortje zachtheid in zich had, bewoog ze zich op een onderkoelde, soepele manier. Haugen vond haar even fascinerend als een sidderaal: glad, uitgekookt en doelmatig.

Ze had de computer van Edge gehackt en gezien dat ‘OUTLAW-SCENARIO-*Autumn Reiniger*’ rond half oktober was gepland, maar haar computerkraak was inmiddels vierentwintig uur geleden.

‘Kijk vanavond weer in het systeem van Edge,’ zei Haugen. ‘Ik wil details: de plaats waar het spel begint, de timing, de uitrusting die Edge meeneemt.’

Ze liet de Nikon zakken. ‘Coates zet niet al zijn aantekeningen in de computer.’

‘Ik kan hun kantoor doorzoeken,’ zei Von.

Haugen draaide zich om, zette zijn zonnebril af en staarde Von strak aan. Von krabde aan zijn neus en dook ineen.

Haugen bleef onvriendelijk naar hem staren. ‘We laten nergens sporen achter. We geven Edge geen enkele aanwijzing dat we er zijn.’

Von staarde naar de grond. ‘Ik heb niks gezegd.’

‘Ik heb je anders duidelijk gehoord,’ zei Haugen.

Maar Sabine had gelijk: Terry Coates veranderde scenario’s soms tijdens het spel. Daarom had Haugen het team van Edge vandaag tijdens hun ontvoering geschaduw. Hij had willen zien of ze zich aan het draaiboek hielden, en wat nog belangrijker was: hij had willen weten of politiemensen zich aan het draaiboek hielden als ze aan het twijfelen werden gebracht.

Dankzij Sabines kraak had hij geweten waar en wanneer Edge de personeelsleden van Reiniger zou ontvoeren. Toen Terry Coates die middag stipt om twaalf uur was komen aanrijden, had Haugen hem vanuit een koffietentje aan de overkant gadeslagen. Hij had de politie al gebeld.

Drie minuten en tweeënveertig seconden na het alarmtelefoontje dat er een gewapende ontvoering plaatsvond, was de politie gearriveerd.

Coates had exact vier minuten nodig gehad om de politie te overtuigen dat het allemaal maar een spelletje was. Toen het politiebureau had bevestigd dat Edge een oefening in teambuilding organiseerde en dat het bureau op de hoogte was gebracht, waren de surveillanten weggereden.

Perfect.

Haugen liet de verrekijker over het terrein dwalen en zag de personeelsleden van Reiniger Capital op de oprit hun overwinning vieren. Hij zag de afgetrainde, uitgekookte, glibberige Terry Coates. Zodra Peter Reiniger naar buiten kwam, zwermde zijn assistenten om hem heen. Ongetwijfeld om pluimen in ontvangst te nemen.

Haugen liet de verrekijker zakken. 'Weet je wie Peter Reiniger is?'

'Een schatrijke man,' zei Von.

'Hij is letterlijk de spil in het geheel. Hij is het draaipunt dat ons de benodigde hefboomkracht zal bezorgen. En dankzij zijn dochter is hij straks waarschijnlijk heel meegaand.' Haugen genoot van dat laatste woord.

'Dus we grijpen haar,' zei Von.

De scherpe lucht smaakte zout en veelbelovend. Haugen zette de verrekijker aan zijn ogen om nog eens naar Autumn te kijken. 'Gefeliciteerd met je verjaardag, prinses. We hebben een verrassing voor je.'

2

Woensdag 10 oktober

'Nu even serieus. Hoeveel?'

De man in het hokje keek niet eens op. 'Vierentwintig dollar voor het eerste uur, twaalf vijftig voor elk volgend uur.'

Evan Delaney knipperde met haar ogen. *Om te parkeren?* Misschien kon ze beter de slagboom rammen en uit de parkeergarage ontsnappen in plaats van haar portemonnee trekken. En omdat parkeren in de straten van San Francisco een gevecht op leven en dood betekende, kon ze daarna het beste met haar Mustang de heuvel af rijden, vol gas de baai in scheuren en naar haar afspraak zwemmen.

De auto achter haar toeterde.

'Oké,' zei ze. 'Zal ik mijn portemonnee pakken, of zal ik je meteen een rib uit mijn lijf geven?'